

Машино, землячко моторогулка,
Не думав,
Що стрінемось так:
Великого міста
В тісному провулку
Стоїть і читає дорожний знак...
Соромливо-самітна до стінки тулиться,
А ген вирує центральна вулиця.
Якого і скільки заліза там носиться!
А ти ж зупинилась...
Машино-колгоспнице,
Чи твій би мотор не так гуркотів?
А може,
Соромишся
Буряками оббитих,
Зачовганих
Дерев'яних бортів?
Стоїть у задумі.
Присіли скати.
І хто б тільки міг сказати:
З піснею,
З вітром,
З червоним плакатом
Учора на станцію хліб везла.
Машино з села,
Ну, як там?
Ну, що там?..
Стою,
Не розпитую.
Побачив —
І близьким війнуло здаля...
Спасибі, землячко,
Спасибі, нриїхала.
З колеса капає рідна земля.

1971

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська

поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.